

Scherning: Det gjør mig meget ondt, at jeg skal bringe de Herrer til at hungre saalænge; jeg vilde ønske, at jeg i Mellemtiden kunde give dem smagfuldt Foder eller Føde. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgsreds (Schjern) gjorde i Forbigaaende nogle Bemærkninger, der egentlig ikke hørte til Sagen; saavidt jeg idetmindste har forstaaet dem, førte de heller ikke et Skridt videre. Det ærede Medlem gjorde nemlig opmærksom paa, at de to Exempler fra Schweiz, som jeg her havde bragt paa Bane, vare fra forrige Aar, men han sagde ikke, om og hvorledes de vare forandrede iaar; jeg forstod egentlig slet ikke, hvad hans Mening var med den Bemærkning. Men man maa lægge Mærke til, at dersom Forbundspræsidenten i Schweiz kun i forrige Aar har havt de Penge, som jeg har nævnt, saa troer jeg, at der deri ligger et Beviis for Rigtigheden af, hvad jeg har sagt, at en Embedsmand kan nyde en meget stor Anseelse, uagtet han kun er ringe lønnet; thi har det nogenstunde viist sig, at Repræsidenten for Schweiz har nydt Anseelse i Verden, saa har det viist sig ifjor, det har maaskee aldrig viist sig i nogen højere Grad. Dersom man nu vilde spørge mig som Schweitzer, ifald jeg var en Schweitzer, om jeg syntes, det var rigtigt at lade ham beholde denne Gage, eller om man skulde give ham en højere, saa vilde jeg give ham en højere; ja, jeg vilde gaae saavidt, at jeg vilde give ham det Dobbelte; men derved ville vi dog ikke komme saa høit, som Gagerne her ere foreslaaede, eller idetmindste paa ingen Maade højere. Jeg troer derfor, at i hvilken Retning man vil benytte hvad jeg har sagt, saa er, hvad jeg her har anført, ganske brugeligt med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal, og Indsigelserne derimod kunne paa ingen Maade afvæbne det.

Det Næste, som det ærede Medlem omtalte, det var, hvad jeg tidligere under en anden Sags Forhandling havde sagt om Departementscheferne ligeoverfor Rædsforerne i Høiesteret. Jeg har sagt med Hensyn til Departementscheferne, da Loven om Lønnen for Høiesteretsrædsforerne forelaa: Gaae vi hen og bestilge saa høie Gager for Rædsforerne ved

Høiesteret, da vil man engang senere anvende det mod Thinget; man vil komme og sige — og jeg billiger det i høieste Maade — er ikke Departementscheferne stillede ligesaa høit, maade de ikke være ligesaa duelige og brugbare Mænd som Rædsforerne, og bør de derfor ikke have den samme Løn? Men nu er det mig om at gjøre, at Departementscheferne ikke have den højere Løn, og derfor raader jeg til, at vi ikke skulle begynde med Høiesteretsrædsforerne, thi saa have vi Spørgsmaalet ikke længere liggende frit for os, naar vi komme til at overveie Gagen for Departementscheferne. — Jeg veed ikke, om det ikke accurat er det Samme, som jeg siger idag; jeg siger idag: jeg føler mig forlegen ved det Botum, vi kom til forrige Gang ved Høiesteretsrædsforernes Lønning; det er et Factum, og som saadant erkjender jeg det, men jeg beder det ærede Thing at betragte det som et uheldigt Factum, lad det ligge for sig selv, lad os holde os til dem, der ifjor beroligede os med, at det aldrig skulde blive brugt imod os paa den Maade, og saa betragte Departementschefernes Stilling aldeles uafhængigt deraf. Hvad jeg dengang har sagt om Departementscheferne og den gunstige Dom, jeg har sædet om dem, staaer heller ikke i den allermindste Strid med det Naad, jeg nu giver, at afskaffe Departementscheferne og holde sig til en Generalsecretair. Paa ingen Maade, jeg forlanger ikke, at en Generalsecretair skal være mindre duelig, og den ærede Minister har i den Anledning fremsørt Noget, som end yderligere beviser mig, hvor rigtigt det er at gaae ind paa denne Vej. Han har sagt, der maa i Ministerierne være Personer, som ligge under samme politiske Indflydelse som Ministrene, og der maa derimod være Andre, som ere faste Forretningsførere, og han citerede i den Henseende et Land, og jeg formoder, at det var England, han sigtede til; der finder man, at de tilsvarende Poster ere besatte dobbelt, med een Mand, som er Ministerens Mand, og en anden, som er Forretningernes Mand. Naar vi altsaa skulle føre dette System igjennem, som upaatvivlelig kan have sin Nytte, saa maade vi altsaa indrette det med alle Departementschefer, eller ogsaa komme vi derhen til, at Departementscheferne staae ligeoverfor